

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

EF-ejendomshandlere, normalt vil medføre, at de ikke vil få tilladelse til at foretage erhvervsmæssig udlejning af sommerhuse el. lign.

Man kan måske, og det vil jeg gerne medgive, forestille sig en meget specifik situation, hvor der er tale om, at der er knyttet en erhvervsvirksomhed til den rekreative ejendom. Måske kunne man tænke sig et enkelt sommerhus med en købmandsbutik i, hvor det er købmandsbutikken, der handles, og hvor ejeren så kan bo her; han kan måske bo tæt ved stranden, så han kan gå i vandet. Men det er det eneste, jeg har fantasi til at forestille mig kunne være en mulighed for gennem disse ordninger at omgå de bestemmelser, vi har vedtaget, og som gælder i forvejen for 1959-lovens vedkommende.

Videre hævdede hr. Maigaard, at der med hensyn til muligheden for kontrol med udlændinges erhvervelse af fast ejendom var en modstrid mellem pjece nr. 2 og lovforslagets tekst. Det drejer sig imidlertid her kun om en modstrid, der er tilsyneladende. Det er vel rigtigt, at EF's direktiver forbyder, at der kræves særlige tilladelser, som kun skal gælde for udlændinge. Derimod er denne betingelse ikke til hinder for, at der føres kontrol med, om de pågældende udlændinge opfylder EF's betingelser for at kunne erhverve den pågældende faste ejendom, altså om de er EF-statsborgere, om de udøver den pågældende erhvervsvirksomhed, om der virkelig er tale om en liberaliseret form for etablering, om den pågældende ejendom kan antages at falde ind under det pågældende etableringsdirektiv osv. Det afgørende er, at vi kan opretholde kontrollen og dermed sikre os, at kun udlændinge, som opfylder de betingelser, EF-direktiverne stiller, får adgang til erhvervelse af fast ejendom.

Man har også været inde på spørgsmålet om fjernforpagtning. EF's regler stiller ganske rigtigt ikke noget krav om, at forpagteren skal bo på ejendommen. Derimod kender vi udmærket fra dansk lovgivning bopælskravet ved forpagtning. Regeringen er indstillet på, at et sådant bopælskrav skal gælde, om fornødent i skærpet form i forhold til, hvad man hidtil har kendt i dansk lovgivning. Det vil vi kunne gennemføre, fordi

et sådant krav ikke kan betragtes som diskriminering. Den nøjagtige udformning af en sådan lovbestemmelse har vi god tid til at finde ud af i den 5-årige overgangsperiode, hvor vi ikke er forpligtet til at tillade nogen form for etablering i landbruget.

Man har også nævnt eksklusivaftalerne på arbejdsmarkedet. Eksklusivaftalerne betyder, at arbejdsgiveren forpligter sig til kun at anvende organiseret arbejdskraft. Sådanne eksklusivaftaler er jo ikke det mest almindelige i Danmark, men de findes. Men EF's forbud mod forskelsbehandling betyder, at EF-arbejdere skal have adgang til medlemskab af landets fagforeninger. Altså er der ikke tale om, at eksklusivaftalerne strider mod EF's regler, idet arbejdsgiveren lovligt kan nægte at ansætte ikke-organiseret arbejdskraft, hvor disse eksklusivaftaler gælder, hvad enten denne arbejdskraft er dansk eller stammer fra et andet land.

Flere talere har været inde på egnsudviklingsspørgsmålet, og handelsministeren har allerede redegjort for enkelte ting. Jeg skal tilføje, at den danske egnsudviklingslov selvfølgelig kan opretholdes efter dansk indtræden i EF. Det, som nogen utvivlsomt har fået galt i halsen, er virkningerne af EF's bestræbelser på at begrænse misbrug af egnsudviklingsstøtte i EF-landene. Det er jo det problem, der har været rejst i forbindelse med den belgiske egnsudviklingslov. Men vi kan kun være interesseret i, at et sådant misbrug undgås. Det, der må optage danskere, er, om vi fortsat kan give støtte til udvikling af de områder i Danmark, som har behov for udvikling, f. eks. Nordjylland, Lolland-Falster eller Bornholm, og svaret er: det kan vi. Men vi kan ikke være interesseret i, at man skaber konkurrenceforvridning for vor egen eksport eller andre landes eksport ved at gennemføre camouflerede former for beskyttelsesforanstaltninger, hvorved man diskriminerer mod udlændinge, og jeg kan heller ikke se, at danskerne skulle have den mindste grund til at ville diskriminere med hensyn til udlændinges adgang til at etablere sig i egnsudviklingsområderne. Hvis vi f. eks. tager Nordjylland og vi dér ønsker at få placeret flere virksomheder for at give mere beskæftigelse, så kan jeg ikke se, at det kan være til skade for os, at vi i den situation også giver udenlandske fore-